

Az igazi szabadság

Időpont: 1933. május 25. Konfirmációi igehirdetés

Alapige: Gal 5,1

Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgásgáznak igájával.

Kedves gyermekek! Életeteknek ebben a komoly és ünnepélyes pillanatában szeretettel köszöntelek benneteket itt az Úr oltára előtt! A mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájatokkal. Az Úr áldja meg a ti bejöveteleteket és kimeneteleteket. Békesség néktek!

Gyermekek éneke: Isten felséges adománya.

Oltári ima: Úr Jézus Krisztus, ki mennybe mentél, és csodálatos, mégis örökre közöttünk maradtál. Úr Jézus Krisztus, akit megöltek, és holtan hagytak a csatatéren, mégis győztél. Aki abbahagyta a munkáját, és mégis szüntelen munkálkods, köszönjük neked ezt az új nemzedéket. Tudjuk, hogy szent maradék, és csupán kevesek azok közül, akiket nekünk adtál. Szülők aláhulló könnye, kik hiába keresik köztük gyermekeiket, beszélnek arról, milyen sokan elmentek a minden halandók útján, és sokan elvesztek a bűn útján, de annál drágább nekünk ez a sereg. Idehoztuk őket elibéd. Feltesszük őket az oltárra, mint Ábrahám Izsákot. Által adjuk tenéked, mert tudjuk, hogy nincsen sehol a világon jobb helyük, mint a te hatalmas kebleden, s akkor lesznek egészen a mieink, ha egészen a tieid lesznek. Fogadd el őket kegyelemmel! Fogadd el őket kegyelmedbe!

Ámen.

A felolvasott igéket Pál apostol az ígéret szabad földjén járó, de a szabadság földjéről a húsosfazék után visszavágyó galáciabelieknek mondta, most nektek küldi üzenetét! Ó, bárcsak el tudná érni Isten Szentlelke tibennetek is azt, amit Pál apostol a galáciabelieknél elért, hogy ti is boldog mosolygással ébredjete tudatára annak, hogy szabadok vagytok! S azután szent fogadással fogadjátok meg, hogy én többé nem leszek rab, és a Tamás örök meghódolásával boruljatok Krisztus lába elé: szabad vagyok, Uram, örökre!

Szabad vagyok!

Tudjátok-e, hogy azért küzdött az ember életében legtöbbet, hogy el tudja mondani – szabad vagyok! Nemzetek, társadalmi osztályok azért csináltak háborút és forradalmat, ezért állottak tékozló fiak nyílt hadüzenettel édesatyjuk elé: add ki az örökségünket. Tudjátok-e, hogy ezért a két szóért fizettek a legnagyobb árt? Emberi holttestek, könnyező szemek, összetaposott szülői szívek jelzik útját, amerre ez a két szó hangzik: szabad vagyok!

És tudjátok-e, hogy ez volt az ember legnagyobb öröme, mikor ezt a két szót kimondhatta? Amerre ezt kimondták, ott üdvövéseket adtak le, hallelujázott a templom népe, virágokat kaszáltak le, hogy a győző lába elé hintsék. Tudjátok-e, hogy a konfirmációnak egyik legnagyobb áldása és öröme az az érzés, hogy szabad vagyok? Igaz, hogy ez a szabadság sokak szemében félreértésre ad okot. Olyan vidéken, ahol csak elemi iskolás gyerekek járulnak az oltár elé, ott kialakult az a helytelen felfogás, hogy a konfirmáció nem más, mint az iskola és az egyház fegyelme alól való felszabadulás. Ti már tudjátok, hogy a konfirmáció nem ilyen

szabadságot jelent. Jézus pozitív dologra ad szabadságot. Nem az egyházból való kibocsátás ajándékát, hanem a befogadás ajándékát adja. Krisztus szabadsága olyan, mint mikor a suszterinas elé odaáll a mester azzal a szóval, hogy felszabadítlak téged. Akkor az nem azt érzi, hogy ezután sok minden szabad, hanem ezután sok mindent kell tenni. Ez a szabadság nem a kötelesség alól való felmentés, hanem kötelességet ró ránk. Krisztus szabadsága – ifjú testvéreim – az egyházba való bebocsátást jelenti, átszegezett keze felrebbenti a titok fátyolát, és felhatalmaz benneteket az úrvacsora vételére, és azt mondja, éretteknek tekintelek ezután titeket, akiknek immár nemcsak tejnek eledelére van szüksége.

Ó, éreztek-e lelketekben valami boldog örömet, mikor ezt az ajándékot akarja nyújtani Krisztus, hogy elmondhassátok: szabad vagyok!

Pál apostol a galáciabelieknél azt is el akarta érni, hogy a szabadságuk tudatára ébredve elhatározzák, hogy rabok többé nem leszünk. Isten Szentlelke is azt akarja elérni, fel akarja lelketekbe kelteni az elhatározást, hogy én többé nem leszek rab.

Ne legyetek rabjai az embereknek!

Ti tudjátok azt, hogy az evangélikus ember nem tömegszemélyiség. A mi evangélikus népünk nem a pásztor fejével gondolkodik, mert akkor nem volna három hónapi konfirmációi előkészítés. Népünknek nem a pásztor keresi a legelőt, és nekünk szabad menetelünk van az Atyához. Nincs általános védkötelezettség, nem sorozunk be akárkit, hanem önkéntes jelentkezés által, aki a szent toborzón felesküszik a zászló alá, és nem zsoldért szolgál.

Tudjátok ugye, hogy volt rabszolgavásár, ahol kiállították az élet piacára az eladandó embereket, hogy nagy áron megvásárolják a drága munkaerőt. Alaposan megvizsgálták, megtapogatták izmaikat, mielőtt megvették volna őket. Rabszolgavásár ma nincsen, de az emberek ma is eladók! Van, aki egy karaj kenyérért is eladó, a másik egy címért, a harmadik egy vezérpolcért, a negyedik arany karikagyűrűért, az ötödik ki tudja, miért! Az egyik olcsóbban, a másik drágábban vásárolható meg! Krisztus népe, evangélikus egyház gyermeke, ne légy eladó! Ne legyetek emberek rabjai! Kergessetek el mindenkit, aki a ti egyházi hűségüket akarja megingatni! Én nem leszek eladó!

Ne legyetek a bűnnek rabjai!

Szeretném, ha az este, amikor készültetek az első úrvacsorához, igazán szembeállítottatok volna a bűnnel, és megláttátok volna, hogy a bűn milyen bilincs az ember életében, és tudatában lennétek az Úrvacsora legnagyobb áldásának, hogy általa a bilincs lehull, és szabaddá tesz! Isten azt várja, hogy akiket szabaddá tett, azok ne legyenek többé rabjai a bűnnek!

De Pál azt is el akarta érni a galiciabelieknél, hogy Krisztus rabjai legyenek! Az ember nem tudja még gondolatban sem feltételezni, hogy egy megszabadult rab visszamenjen a rabságba! Pedig többször megtörtént az, hogy keresztyének mentek ki a rabszolgavásárra, és amikor láttak összeroskadó öregembert, akit nem vett meg senki, mert nem volt teherhordó képessége, vagy fiatal gyermeket, aki jóformán édesanyja kebeléről szakadt le, megvásárolták őket, és mikor hazafelé indultak, s mint hűséges kutya jártak utánuk, azt mondták egyszer csak nekik: most pedig mehetek arra, amerre akartok, az árat lefizettük értetek, többet nem vagytok rabszolgák, – akkor többször, mint nem – következett be az, hogy a megváltott rabszolgát az felelte: Uram, hova mehetnék máshova, te váltottál meg, téged követlek!

Ó, nem gondoljátok, hogy ez történik a konfirmáció alatt is? Az Úr odalép hozzátok, és azt mondja: én megszabadítottalak, felszabadítottalak titeket, nagy árat fizettem értetek. Vajon lesz-e tiközületek valaki, aki azt fogja válaszolni, amit Ruth mondott Naóminak: „*Mert ahova*

te méész, odamegyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg, néped az én népem, és Istened az én Istenem. Ahol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem tőled!”

Itt álltok a konfirmációi oltár előtt. Ujjongjon fel szívetekből az ének: szabad vagyok. Acélkemény elhatározással fogadjuk, hogy rabok többé nem leszünk. Boruljatok le az oltár lépcsőjére, és öleljétek át Jézus lábát, és mondjátok: Szabad vagyok! Szabad örökre, tied vagyok, szabadság Ura, Istene.

Ámen!

Ima: Uram! Pásztorok Pásztora!

Hogy áldjon meg valakit a te nyomorult szolgád, mikor úgy érzem, nekem van legnagyobb szükségem arra, hogy megáldj engemet. Ó, áldj meg hát engem! Ó, elepednem ne hagyj, Uram!

Kitárom reszkető karom. Méltass, Uram, arra, hogy legyen a te meg nem rövidült kezed.

Itt az van ajkam! Oltárod égő zsarátnokával égess ki belőle mindent, ami nem a te kedved szerint való, s gyűjtsd pünkösdi lángra benne a Szentlélek tüzét, hadd legyen, akit én megáldok, általad megáldva. Hiszek, Uram! Akit az Úr megáld, meg van az áldva.

Ámen.

Áldások:

I. Leánycsoport:

Édes leányom! A nőt szíve teszi nővé! A szíve tanítja meg szeretni! A szíve tanítja meg megbocsátani! A szíve tanítja meg puha, meleg fészket rakni! Vigyázz a szívedre! Ne add oda olyannak, aki csak játszani akar veled, s azután, mint eldobott játékot, a sarokba dobja! Ne add oda szívedet olyannak, aki csak ki akarja használni! Aki, ha mindenből kifosztott, unottan tapos rajta végig! Kié most a szíved? Add oda Istennek a szívedet! Nála van egyedül jó helyen! Sok bűnös vágygal van betelve, száz bűnnek nyomja régi terhe! Mégis elfogadja! Isten szívében megpihenve, forrjon szív a szívre hát! Lángszerelmünk hűn ölelje édes Megváltónkat át!

Most, amikor felveszlek benneteket az anyaszentegyház felnőtt tagjai közé, teszem azt a Példabeszédek írójának kérésével „*Adjad a te szívedet nékem!*” Ámen. (Péld 25,25)

II. Leánycsoport:

Édes leányom! Az anyaszentegyház most ad neked jogot először az oltárhoz jönni – hiszem, hogy nem utoljára élsz ezzel a jogoddal! Puha fészkek minden oltár, mikor ilyen zimankós önző a világ! Erős vár minden oltár, mikor ilyen sebekkel teljes, harcra az élet! Drága ereklye a mi oltárunk! Ősök verítéke építette! Hősök vére tartja össze! Szeresd ezt az oltárt! Bárhova vessen is az élet, sohse érezd messzinek! Mint a szarvas hűvös vízre, mint a gyermek anyja ölébe, mint a madár a fészkére, repülj felé mindig haza!

Most, amikor felveszlek titeket az anyaszentegyház felnőtt tagjai közé, megáldalak benneteket a zsoltáros bizonyágtételével: „*A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, a te oltáraidnál, ó Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem!* (Zsolt 84,4)

III. Leánycsoport:

Édes leányom! Szeresd az Istent, szeresd a mi evangélikus egyházunkat, de egymást is tiszta szívből, buzgón szeressétek! (1Pt 1,22) Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok! (Jn 13,35) Fiacskáim! Ne szóval szeressük egymást, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal! Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét! (Gal 6,2) Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszítetek? (Mt 5,46) Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. (Mt 5,44) Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három, ezek között pedig legnagyobb a szeretet! (1Kor 13,13)

Most, amikor felveszlek titeket az anyaszentegyház felnőtt tagjai közé, megáldalak benneteket Jézus végrendeletével: *„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.”* (Jn 13,34)

I. Fiúcsoport!

Édes fiam! A férfi egyenes! A férfi nyílt! Nem férfi az, aki sötétben bujkál! E világ jobban szereti a sötétséget, mint a világosságot! Tévhitben él a világ, azt hiszi, a sötétség elleplez, s a világosság leleplez! Pedig nincs olyan rejtett dolog, amely egyszer napfényre ne jöjjön. Szeressed a világosságot! Ne legyen soha rejtegetni való! Sohse menj olyan helyre, ahova ne mernéd elvinni az édesanyádat! Sohse gondold olyanra, amit nem mernél kimondani! Sohse csinálj olyat, mit nem mernél Jézus jelenlétében megtenni!

Amikor felveszlek titeket az anyaszentegyház felnőtt tagjai közé, megáldalak titeket a nagy apostol intésével: *„Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai, úgy járjatok!”* (Ef 5,8)

II. Fiúcsoport:

Édes fiam! Férfisors a teherhordozás! Csak a korcsra nem rak Isten keresztet! Ne félj hát soha a kereszttől! Nem enged Isten senkit feljebb kísérteni, mint elszenvedhetné! A kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja mindig! Ne méricskélj tehát a keresztedet máséhoz, hanem vedd fel férfiasan – és hordozd a keresztet!

Mikor felveszlek benneteket az anyaszentegyház tagjai közé, megáldalak benneteket a kereszthordozó Jézus felszólításával: *„Ha valaki énutánam akar jönni, vegye fel a keresztjét minden nap, és kövessen engem!”* (Lk 9,23)

III. Fiúcsoport:

Édes fiam! Férfinak lenni annyi, mint erősnek lenni! Csak a gyenge nádszálát hajlítja a szél! A szikla mozdulatlan áll. Csak a gerinctelen embert befolyásolja a környezete! A férfi szembeszáll az idők sodrával. Légy férfi! Tarts ki a megismert hitigazság mellett. A gyáváknak helye a kénköves, tüzes tóban van!

Amikor felveszlek titeket az anyaszentegyház felnőtt tagjai közé, megáldalak benneteket a hős apostol trombitaszavával: *„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”* (1Kor 16,13)

Úrvacsora előtti ima: Örökkévaló Isten, szánjuk, bánjuk minden bűnünket, amit eddig elkövettünk ellened! De különösen mindazon bűnünket, amelyeket, mint gyermekek a szülők, és

szülők a gyermekek ellen vétettünk. Mi, gyermekek, kérünk, bocsásd meg minden engedetlenségünket, minden feleselésünket, amivel szüleink szívébe tört vertünk! Bocsásd meg minden bűnünket, amellyel vétettünk anyaszentegyházunk ellen. És mi is, szülők, leborulunk előtted, áldott Úr Jézus, gyermekek igazi barátja, ki mindenkinél jobban félted a gyermek lelkét, bocsásd meg minden botránkoztatásunkat, mulasztásokat, amit vétettünk gyermekeink ellen, amikor nem vittük hozzád őket. Urunk, míg baráti kéz megfogja egymást, szülő és gyermek megcsókolja egymást, odanyújtjuk hozzád homlokunkat, és kérünk, áldj meg minket, és szólj nekünk: Megbocsáttattak a ti bűneitek!

Kérünk, Urunk, Krisztus piros vére, bűntörlő ereje, moss minket tisztává, fehérre, mint a hó!

Ámen.